

[Justitsministeren.]

rettens forudgående bestemmelse, eller i undtagelsestilfælde hurtigt efter aflytningens iværksættelse meddelt godkendelse, foretage telefonaflytning. Hvis politiet handler i strid hermed, overtræder det bestemmelserne i straffelovens §§ 147 og 148 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv.

Jeg er ked af, at jeg ikke kan tjene hr. Morten Lange med at oplyse det nøjagtige antal af telefonaflytninger i 1967 eller antallet af sager, hvori materiale fra aflytning er indgået. Jeg kan heller ikke se, hvilken interesse det kan have at kende dette tal. Det afgørende må være, at aflytningen kun kan ske under iagttagelse af sådanne forskrifter, at hensynet til borgernes retssikkerhed er tilgodeset, og det mener jeg er tilfældet med den gældende ordning. Men jeg kan da i hvert fald sige, at antallet af aflytninger er særdeles beskedent, og at det ikke andrager et trecifret tal.

Heller ikke om gyldighedsperioden for kendelser om aflytning kan jeg sige noget nærmere, ud over at denne fastsættes konkret efter beskaffenheden af den enkelte sag og derfor naturligvis må kunne variere. Også her er det afgørende, at det er retten, der tager stilling til spørgsmålet og alene har afgørelsen heraf.

Morten Lange: Det er jo da således, at som regel bliver man klogere af at spørge ministeren. I dette tilfælde mener jeg, at der er grund til at understrege den oplysning, ministeren gav, nemlig at telefonaflytning i hvert fald ikke omfatter et trecifret antal aflytninger inden for et år. Jeg synes, at det er en tilnærmet besvarelse af mit konkrete spørgsmål, og jeg vil i hvert fald foreløbig stille mig tilfreds med en oplysning af denne karakter.

Jeg vil blot stille et supplerende spørgsmål til ministeren, idet hans udtalelser på ét punkt efter min mening ikke var tilstrækkelige. Det er spørgsmålet om fristen for disse kendelser. Jeg fik dér oplyst, at at de i hvert enkelt tilfælde af retten bliver fastsat for en given periode. Jeg synes, at det kunne være rimeligt, om ministeren var lidt mere specifik på det punkt, han må dog have kendskab til praksis. Det, jeg spurgte om, var: drejer det sig om en kendelse for livstid eller for et meget langt

åremål, eller er det sådan, så man virkelig har fornemmelsen af, at kendelsen er tilknyttet en konkret sags konkrete opklaring? Jeg synes, det kunne være rart at få det belyst en lille smule nærmere.

Derefter vil jeg gerne supplerende spørge ministeren om endnu en lille ting. Vi har jo visse immunitetsbestemmelser for folketingsmedlemmer og den slags udmærkede personer med parlamentarisk tilknytning. Kan man uden videre få en dommerkendelse om aflytning af en folketingsmands telefon?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Det er begrænset, hvor meget jeg personlig har sat mig ind i administrationen af efterretningsvæsenet og telefonaflytningen. Det er mit indtryk efter de oplysninger, jeg af og til har fået herom, at det drejer sig om temmelig kortvarige kendelser, som netop tager sigte på at opklare en ganske bestemt sag, men jeg kan ikke sige noget almindeligt herom. Det kan jo variere, for der kan måske være nogle sager, hvor det er rimeligt at have en længere aflytningsperiode end i andre.

Det sidste spørgsmål kan jeg desværre ikke besvare, fordi jeg ikke har kendskab nok hertil.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Bendix til socialministeren:

„Finder ministeren det naturligt, at der til værnepligtige og deres familier ydes støtte i henhold til forsorgslovens paragraf 54 til udgifter affødt af erhvervsmæssige investeringer, men ikke til investeringer i uddannelse?“

Skriftlig begrundelse:

Med henvisning til socialministeriets skrivelse af 5. maj 1965 afviser de sociale udvalg at yde økonomisk støtte til værnepligtige, der har ægtefælle under uddannelse. En sådan fortolkning af forsorgsloven forekommer ikke ganske naturlig, set på baggrund af den store vægt, samfundet i øvrigt lægger på uddannelse. Det forekommer så meget mindre rimeligt, at denne form for investering ikke kan blive tilgodeset, når f. eks. afdrag på gæld stiftet til erhvervelse af genstande til erhvervsmæssig brug kan betales af det offentlige.